

Armoede is geen kinderspel

Jeugdtheater In het tragikomische 'Woestzoeker' wapenen twee jongeren zich met fantasie en empathie tegen de negatieve spiraal die kansarmoede heet.



De sociale achtergrond van een kind bepaalt nog steeds zijn schoolloopbaan. Het is de trieste conclusie van het Oeso-rapport uit september die aan de basis ligt van *Woestzoeker*. Raven Ruëll en Jan Sobrie voeren er de schriële Ebenezer op (een uitstekende Dries Notelteirs) en babbelwater Sammy (Sophie Warnant), twee scholieren uit een bescheiden appartementsblok. Zijn vader heeft zijn werk verloren, de hare heeft nooit anders gekend.

Terwijl de jongeren waardigheid bij elkaar vinden, confronteert een geplande schoolreis hen met een pijnlijke vicieuze cirkel: onbetaalbare facturen, sociale uitsluiting, leerachterstand. Hun verzet tegen het onderwijs is een zwijgstaking, terwijl de razernij brult uit de drums – en de kruiwagen! – van Arend Niks.

In tegenstelling tot *Nachtasiel*, de fragmentarische armoedevoorstelling die Ruëll vorig jaar maakte bij Theater Antigone, kiest *Woestzoeker* een eenduidige richting. In het goed gedoseerde verhaal loopt de toenadering van de twee jongeren parallel met hun sociale strijd.

Krimpemde leefwereld

Die wordt getekend met humor en fantasie: zo krimpt de leefwereld van Ebenezer ook letterlijk wanneer hij naar een kleinere woning verhuist. Dat surrealistische kantje verleent *Woestzoeker* een eigen smoel.

Deze familievoorstelling had het gerust verder mogen uitspitten, want ze is doorzichtiger dan haar voorganger. Dat is logisch gezien het doelpubliek, maar leidt hier tot een nogal ongeloofwaardige liefdesplot. Het statische licht en het decor, bestaande uit neerhangende buizen, staan dan weer het reliëf in de weg. Het zijn slechts kleine smetjes op een stuk dat kansarmoede benadert met kritische nuance, en kansarmen met een warm hart.

Gilles Michiels